

guardar-los a la redacció de La Humanitat.

«El alma en los labios»

Els amics de La Humanitat, quan ens varen veure carregats amb EL BE NEGRE a coll s'esveraren: varen creure que havia passat qui sap què i es posaren a devorar EL BE. Quan l'hagueren devorat, però, s'adonaren que no n'havia per tant i s'exclamaren.

En Lluís Capdevila i Monocle, indignat, es tancà al water i es posà a copiar l'article d'en Lerroux *El alma en los labios*. Quan l'hagué copiat, es recordà que ara ja escrivia en català i el convertí en *L'Anima en un Fil*. Era un article en el qual demostrava, en ratlles curtes, que no n'havia per tant i que érem uns paveros.

Costà Déu laic i ajut convencer-lo que no era d'això del que es tractava, sinó de tot el contrari, però encara que semblava mentida, ho aconseguírem.

Fou aleshores que La Humanitat sortí valenta com mai defensat a peu i a cavall la venda d'EL BE NEGRE, tant que és possible que el senyor Torner es torni enrera pel que fa a les cartes.

Apareixen els falsos escamots

Els esdeveniments es precipitaren. El jutjat, en saber el que havia passat, fou el primer de precipitar-se a la impremta de la Nagsa, i, quan els obrers anaven a oferir-li alguna altra cosa, ja que no els quedava cap BE NEGRE, va dir que no era EL BE el que volia prendre, sinó, simplement, declaracions.

En aquell moment aparegué un número d'*El Mundo Gráfico*, i en ell una foto de la festa de l'Estadi. Com que tots els obrers havien reconegut algú en els assaltants, a la foto també l'hi reconegueren i semblà que el que es pensaven que reconeixien era el senyor Forcades.

El senyor Forcades, en saber-ho, es féu acompanyar, pel senyor Lloper-Llausàs, a la Nagsa, però els obrers es trobaren que, tot i reconeguent que l'havien reconegut, no el reconegueren, perquè el que ells havien fet era reconèixer, però no a aquest o a aquell, sinó reconèixer simplement (cosa a la qual la Constitució de la República i l'Estatut de Catalunya no s'hi oposen), que el Forcades present i el Forcades mapat eren, evidentment, dos Forcades diferents, intercanviables però no utilitzables indistintament per a les mateixes feines.

El Congrés s'hi diverteix

L'equivoc quedava, doncs, esvaït. Però, si no eren els escamots els assaltants, qui eren els assaltants? L'equivoc seguia, doncs, dempeus com les ovacions al senyor Macià.

El dilema era prou greu per preocupar l'opinió i commoure el Parlament. Calia que les coses s'aclarissin d'una vegada i, sobretot, que no es puguessin entorvir mai més i és per això que el Parlament celebrà aquella sessió inoblidable.

Una sessió patriòtica al Parlament de Catalunya

Tothom recorda aquella sessió. Pels passadissos ja es respirava aquell aire fi i carregat d'electricitat i d'emoció que només es respira en les grans solennitats en que es decideixen els destins dels pobles. El President del Parlament, senyor Joan Casanoves, portava la corbata lleugerament desfeta. Al banc vermell tots els consellers; als escons tots els diputats. En mig del més patriòtic dels silencis, el President agita la campaneta.

Tothom ho recorda i tothom recorda com el senyor Santaló parlà: —Senyors diputats, ens trobem en uns moments greus, plens, com sempre, d'optimisme. Les llibertats de Catalunya perillaven davant l'escomesa de les dretes, i és per això que hem de fer el possible per fer les comunicacions més humanes i perquè triomfi l'Esquerra Republicana de Catalunya.

«Els defensors de l'Esquerra hem estat escarnits perquè som els defensors de Catalunya i s'ha volgut fer veure que eren ells els que havien assaltat la impremta d'EL BE NEGRE. Tots ho sabem els qui l'han assaltada, perquè ho sabem tots. Se'n ha triat de feixistes i no ho som ni ho serem mai.

El senyor Dencàs. — Qui ho ha dit això? Jo me'n vaig (s'aixeca).

El senyor Casanoves. — Seu, ase, que no sabràs mai dissimular. (El senyor Dencàs seu.)

El senyor Santaló. — Hem de defensar el prestigi dels escamots, esperança de l'esport català amb les dents, si cal, i és per això que el senyor Dencàs, conseller de Sanitat, llegirà un projecte de llei.

Tots els diputats. — Que el llegeixi! Que el llegeixi! Vísca!

Els de la Lliga. — Amén! Vísca!

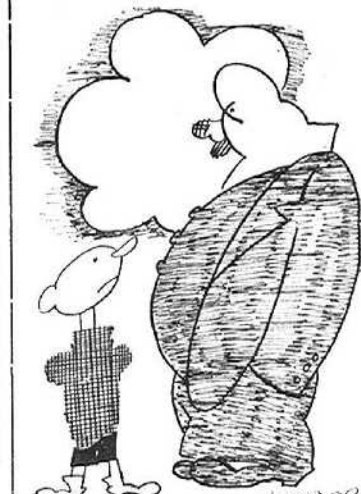
La Llei de Jurisdiccions

El senyor Dencàs (llegint):
Preàmbul

Considerant el Govern de la Generalitat que la situació en que es troben els escamots, exposats a que qualsevol irresponsable en digui el que li sembli, els provoqui impunement i abusi de la seva força, del seu prestigi i del temor que inspiren als enemics de les Jovenuts d'Esquerra Estat Català, usant el seu nom i els seus procediments per cometre els abusos més intolerables, proposa al Parlament el següent projecte de llei:

Article primer. — Tot català que abusant de la seva semblança amb un escamot aixequi bandera contra l'Esquerra o se'n separi, tindrà pena de segrestament temporal en el grau màxim i apallissament.

Article segon. — Els que de paraula, o per escrit per mitjà de la impremta, gravat, estampes, al·legories, caricatures, cançons amb gestos, crits o al·lusions ultratgin l'Esquerra, la seva bandera o altre



—I al Pati dels Tarongers hi han taronges?
—Més aviat hi han pinyes.

emblemata o representació, pena d'assalt a mà armada.

Article tercer. — Els que per tots aquests procediments injuriïn, ofenguin o molestin clarament o encoberta els escamots, pena de segrestament amb apallissament, i el mateix als que insinuin les persones que serveixen en el cos d'Escamots a separar-se'n.

Article quart. — L'apologia de les víctimes i la protesta pels fets, serà castigada amb amenaces.

Article cinquè. — Els tribunals ordinaris no coneixeran de les causes per qualsevol d'aquests delictes, que seran jutjats i fallats, i els que correspongui executats, en els Casals d'Esquerra d'Estat Català.

Article sisè. — Totes les lleis que no s'avenen a aquesta queden modificades perquè s'hi avinguin, o derogades.

El Conseller de Sanitat, General Dencàs

El senyor Casanoves. — Aprovada? Aprovada!

El senyor Trias de Bes. — Quina sessió patriòtica! (Visques, crits, abraçades i s'aixeca la sessió després de no haver succeït res de tot això.)

Els responsables

Ja s'havia aprovat aquesta important llei quan tots els diaris publicaven dues pàgines de cartes en les quals cada redactor d'EL BE NEGRE es declarava únic responsable de l'assalt de la Nagsa i es negava a revelar el nom dels que l'havien acompanyat.

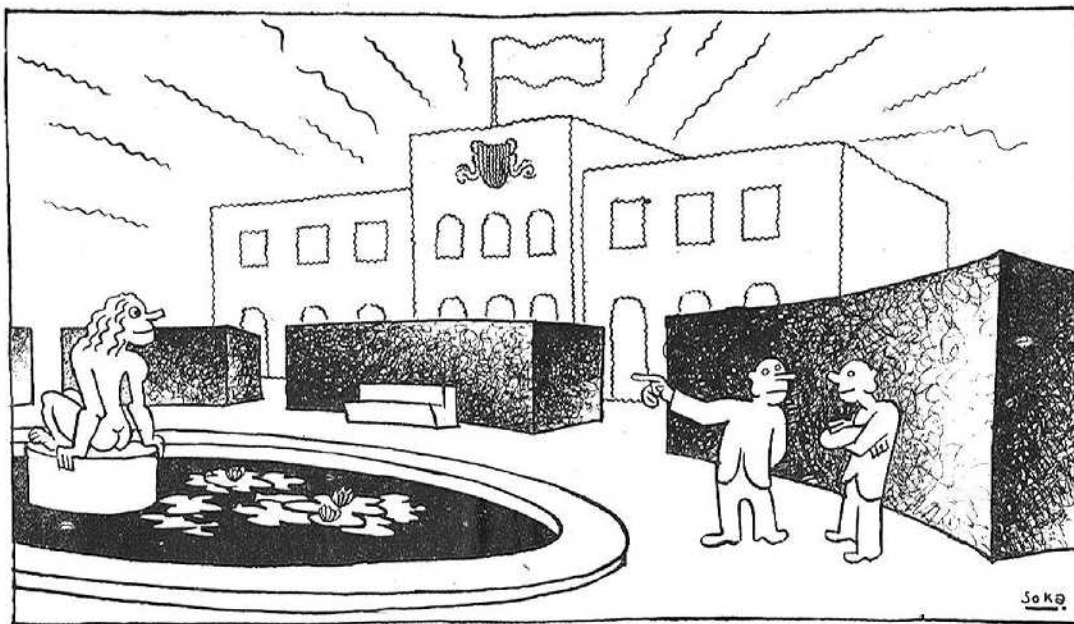
Aquests nobles gestos han causat molt bon efecte en l'opinió pública: nosaltres, però, podem afirmar, perquè ho sabem de bona tinta, que no es tracta de cap sacrifici, sinó, simplement, que, vistos els fabulosos tiratges que ha d'assolir el BE a conseqüència de l'assalt, el seu propietari ha promès doblar el sou al que en sigui l'autor. I comprendran els lectors que, davant d'un cas tan insòlit...

CASA «BELL TEMPS»

RESTAURANT ESPECIAL DE PEIX
OSTRES i MARISC
TOTS ELS DIES BOUILLABASSE i ANGULAS

Obert de nit - Carrer Quintana, 7 - Telèf. 12617

amb el cor a la mà



—Què passa, aquí dins, que hi ha tant rebombori?
—Es que s'hi ha ficat EL BE NEGRE.

«EL BE NEGRE» AL PARLAMENT

Parlament de Catalunya, mai t'has vist tan celebrat com la tarda del Dimecres, pels grans fets que van passar! Pels xiux-xius dels passadissos, i pels xiscles i pels brams i pels tocs de campaneta del seient presidencial!

Parlament de Catalunya, ja pots anà a celebrar, amb costelles a l'Estadi i un arròs a Montserrat, aquell moment que el Be negre, degudament invitat pel propi senyor Badia i el propi senyor Dencàs, s'assentava com un home en l'escó dels diputats, més aïllat que un Forcades, més ben vestit que un Companys fent més troça que un Artemi i més fresc que un Aragai, i tant negre com ells veuen llur pervindre electoral.

El Be Negre en assentar-se quedà tan ben educat, afectà tanta modestia, tan poc es va fer observar, que és cert que ningú el va prendre per diputat comarcal.

Però de sobte se'l mira el cent homes Fontbernat, li toca llana i l'ensuma, després se'l torna a mirar i quan veu que és el Be negre, es queda amb un pam de nas;

En Santaló se n'adona, en aquell precís instant que en Lluhi ja me'l tenia completament cap per vall. Se n'adona en Coromines amb «la Pina» sota el braç, i se n'adona en Riera, mentre s'estava menjant tres coques de Vilafranca que es porta per berenar, i el President Casanoves, quan el Be el va a saludar se li escapa una rialla que enfurisma a en Dencàs.

Ja comencen els somriures d'en Ventosa i d'en Duran, es donen cops a la panxa amb tot l'index estirat; en Trias de Bes els guaita i no ho comprèn en Vidal.

«No ho veieu que és el Be negre?» els fan als dos diputats. Tot de sobte el Be s'estira,

comença el terrabastall: en Lluhi per una pota, per l'altra en Xirau Palau han presentat el Be negre i s'han posat a cridar.

En Simó de Reus, esclata desfet i congestionat i se li trenca la trinxa de tant riure i tant picar. El Be negre venta coses en el nas dels diputats, se'ls enduu de les butxaques els mocadors de mocar, no fa cas dels que l'empaiten, dels escamots amagats que l'esperen per matar-lo i fer Pasqua abans de Rams.

En Santaló que patia completament asfixiat de tant que apreta les ungles el noi Lluhi i Vallescà, ensenya al Be, perquè hi vagi una fulla d'ensiam, i el Be, saltant-li a la falda li deixa el ventre ensorrat.

En Mestres i en Coromines, quan se'l veuen arribar, un s'enfila a una finestra, i Don Pere, més procàs, i molt més pràctic en «Dancings», li tira «la Pina» al cap, i com que «la Pina» és verda el Be se la va menjant.

Com que a tots escandalitza, arriba a un punt que en Dencàs s'aixeca del banc i crida: «Això no es pot aguantar», i fuig irat de la cambra mentre el Be el va empaitant.

En Casanoves s'excita i el vol fer tornà al seu banc, ensopega amb el Be negre i fins li surt sang del nas.

«Què voleu?» ja en Terradelles al ferocíssim Dencàs, i torna a seure i grinyola perquè l'han amonestat.

Durant tres hores seguides el Be negre ha anat ballant. Parlament de Catalunya, mai t'has vist tant fort i sà, amb tres hores de Be negre has quedat dignificat; ja no et dirà «Pathé Baby» l'enveja dels castellans, ja es pot presentar a la cambra el propi senyor Macià, ja hi poden posar taquilla i poden cobrar-ne un ral.

UN «CABALLERO» DE DEBO

Tots els diaris de Barcelona publicaren la carta de Josep Maria Planes de què s'ha parlat aquests dies.

Tots els diaris, però, no. En va fallar un, que, ni en resum ni de cap altra manera en fou esment.

El més bo és que aquest diari és dirigit (vol dir?) pel senyor que més parla de caballeros i de caballerosidad. És el *Dia Gráfico*. El senyor Mariano Aguilar i Diana ha quedat com el que és.

Val a dir que el BE mai s'havia fet gaires il·lusions amb aquest pobre criat del senyor Pich.

EL TORN DELS DOS PARTITS

L'altre diumenge, quan el senyor Cambó es dirigia en cotxe a un acte polític que la Lliga organitzava a la Bordeta, en arribar a la Plaça d'Espanya va veure's obligat a fer una estona d'espera. El motiu no fou altre que la manifestació dels escamots, la qual interrompia la circulació.

Duen que el secretari de torn del senyor Cambó li va dir:

—Don Francesc, dongui's a conèixer! Amb les corrents d'armònia que hi ha entre l'Esquerra i la Lliga, és segur que immediatament li obriren pas.

—Creu-t'ho! — respongué en Cambó.



—Per què l'han expulsat el pobre Bertran?
—Es que de tant pacifista es feia la guerra.

LA CUA D'EN PIC

Els dos cents cinquanta exemplars del *Dia Gráfico* que sortiren al carrer el dimecres passat, donaren la notícia de l'assalt a la impremta del BE, com és natural en un diari del matí que pot retallar tota la informació que vulgui dels de la nit anterior encara que no s'hagi amoinat per averiguar res.

Però la notícia no es podé dar tal com rajava; calia esmenar-la degudament (*ad majorem Pich gloriam*), i per això, el Mariano va intercalar entre el nombre d'exemplars sostrets una frase innocentment maligna, com totes les seves, en la qual es deia que aquell nombre constituïa tota la tirada d'aquest estimat periòdic nostre.

Ardues de guerra son, que diria ell. No quito ni pongo bens, pero ayudo a mi señor.

MODESTIA A PART

Tots els nostres reporters i concurrents al Parlament català coneixen prou l'inestimable Duch Salvat, i molta altra gent de molt temps abans de la constitució de les nostres corts.

La seva estada a Madrid fou pròdiga en relacions i coneixences. Duch Salvat alternava com un rei. Sempre a punt de fer una frase, sempre disposat a fer un xisto, no té res d'estrany que moltes de les frases fessin molt poca gràcia i la més gran part dels xistos fossin francament dolents.

Això no és obstacle perquè Duch Salvat es consideri allò que s'en diu un as en la conversació i en el tracte amb les gents.

Per això és que un dia, tot convençut, digué al diminut Lladó i Figueras, un dels principals promotors de la Jovenut del Partit Nacionalista d'Esquerra i activísim repórter de *L'Opinió*:

—Desenganya't; del periodisme barceloní, els únics que farem carrera som tu i jo. A tots els altres els falta aquest *gracejo madrileño* que tenim els dos, i és clar, què vols que facin!

EN FORCADES ES PERIODISTA?

Segons ha manifestat el President del Parlament, la condició de periodista fou la que salvà a l'escamot Forcades d'una sanció severíssima.

Però l'agressor Forcades, és realment periodista?

Algú afirmà que pertanyia a la redacció de *L'Opinió*. Però en aquell diari no en volen saber res. I de *La Humanitat*? Persona que ens mereix crèdit, afirma que fa aproximadament uns dos mesos deixà de formar part d'aquella redacció.

El President del Parlament va afirmar que l'escamot agressor feia informació per compte de Ràdio Barcelona. Però a Ràdio Barcelona diuen, que fa uns quinze dies van enviar al Parlament el senyor Abat Catarech, Cap dels serveis informatius d'aquella entitat, el qual va demanar al Cap de la Secció corresponent, que retirés el carnet al sudit escamot i l'extengués a nom d'una altra persona. L'hirsut personatge havia deixat de formar part de Ràdio Barcelona.

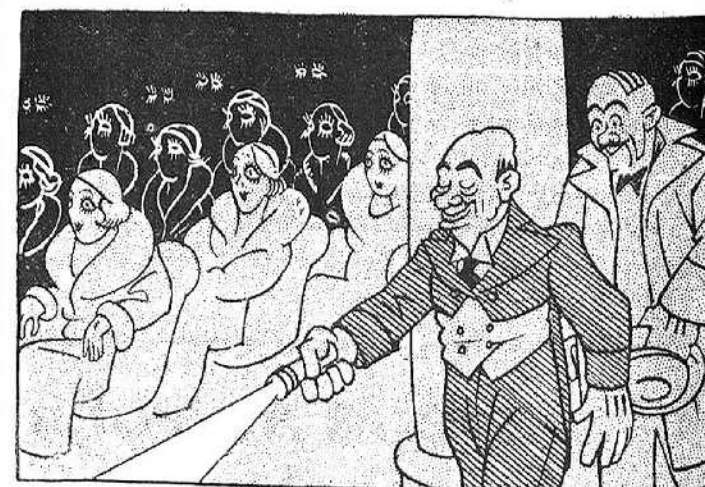
El lloc del repetit escamot al Parlament, és doncs la Tribuna de la Premsa? Ben clar que no. L'Esquerra Republicana, que vol presentar-lo per diputat a Madrid (v. *La Noche*), que el tingui mentre tant sentat als escons dels diputats de la majoria.

Es el seu lloc!

SALA PARES

Primera i gran subhasta d'art

A una taula ben proveïda no hi pot mancar
XAMPANY LAVERNOY
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

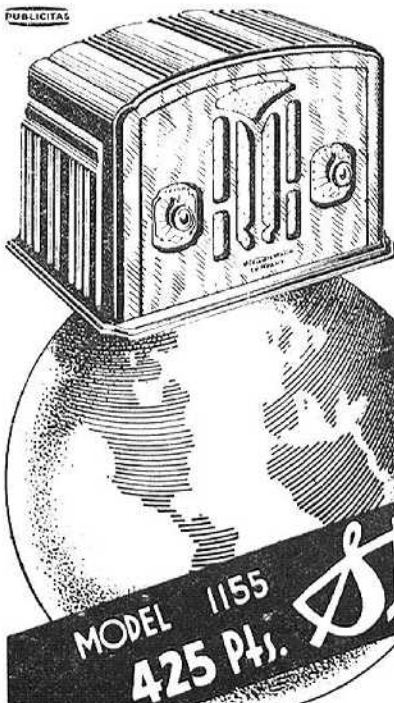


—Quines llúissors! Que no apaguen els llums d'aquest cinema?
—Ja són apagats. Això que brilla són els ulls de les senyores que gasten LUCIDAL GENOVÉ. — Rambla de les Flors, 5

XOCOLATA

Amatller

ES MÉS QUE BO: ÉS EL MILLOR



COMPANION 6
Abans d'adquirir un aparell de ràdio per a corrent altern i continu, tingui present que el millor aparell que s'ofereix avui dia, per les seves qualitats excepcionals, és el "COMPANION 6" superheterodi de 6 làmpares, garantit per l'acreditada marca

Stewart Warner
Representants exclusius per a Espanya
VIVO, VIDAL I BALASCH
ENGINEERS
Corts Catalanes, 589
Barcelona
P. Recoletos, 14
Madrid

El Be a les fosques

MOLT BEE!

Teatre Rome:
d'El Be Negre

LA BEN PLANTADA
de Xènius, ail de Gastó A.
Màntua. Pàgina viscuda en
tres actes, un hostal, un
café i una guerra civil.

PRIMER ACTE

Senyora Morera. — Aci on em
veus, la «Ben Plantada» sóc jo, en-
cara que no ho sembli.

Senyor Davi. — Deus parlar del
temps del rei Pepet.

Senyora Vila. — Sóc molt des-
graciada! els carlins m'han afuse-
llat el marit.

Senyor Davi. — Per mi que ha
fet trampa. S'ha fet afusellar per
no haver de representar aquesta co-
mèdia.

Senyora Vila. — Felix d'ell! I
nosaltres aguantant el tipus com si
ens agradés. I a mi que en faria
tan felix interpretar el «Capitello»
de l'Agustinet!

Senyor Gimbernat. — Tinc la
dona sorda. (Dirigit-se al públic.)
Fixin-s'hi, que és cosa molt diver-
tida. Com a nova, no n'és gaire,
però sempre fa riure. Aquest Màntua
en sap un niu.

Senyora Guari. — Què dius de
la perdut? La de be, amb patates,
m'agrada molt.

(Es passen més d'un quart d'ent
ximpleries per aquest estil. El pú-
blic no sap si riure o tirar les bu-
taques a l'escenari. La senyora Vila
i el senyor Davi es miren amb un
posat de resignació que enteneix.)

SEGON ACTE

Senyor Jiménez Sales. — Si no
fem el pallàs això no s'anima.
(Es tira per terra.)

Senyora Vila. — Jiménez, em
sembla que exageres.

Senyor Ventals. — Sóc el carlí
que va matar el vostre marit!

Senyora Vila. — Calla, home; ja
m'ho diràs a l'acabament de l'obra.

Senyor Ventals. — És que vos-
tè i jo ens haurem de casar.

Senyora Vila. — Uii, noi, que vas
de pressa! Encara falta un acte i
mig!

Senyor Davi. — Veus? per això
no la volia fer jo, aquesta comè-
dia. La senyora Vila, per anar bé,
és amb mi que s'ha de casar.

Senyor Màntua. — Ja et tocarà
una altra vegada. Si t'hi confor-
mes et posarà un cafetoner al car-
rer de la Pexina.

Senyor Davi. — Què hi farem!
La qüestió és anar aguantant la
temporada. Vinga el cafetó!

TEATRE
POLIORAMA

Rbla. Estudis, 9 - Tel. 10773

Dijous, tardes:
DON JUAN TENORIO

Dijous, nits:
LA MUJER DESNUDA

Divendres nit: Estrena a Espa-
nya de la comèdia dramàtica en
tres actes,
La Llama Sagrada

Original de W. Somerset Man-
gum, traduïda per Celerino Pa-
lencia i Tubau

Companyia d'alta comèdia de
Maria Teresa Montoya

Primer actor i director
Fernando Porredón

OLYMPIA

DIJOUS, DISSABTES
I FESTIUS, MATINÉES

Totes les nits, a les 10, èxit
de la nova Companyia de
Circ Equestre

20 atraccions
internacionals

Arthur Klein
and Famille

Els 10 Deablos
del Desierto

i altres estupendes
atraccions

Adquiriu sempre les locali-
tats per a l'Olympia amb la
deguda anticipació

Butaques a 3 pessetes

El Comité del Cinema fara propaganda electoral... per l'Esquerra, es clar!

Si els escamots, com ja hem de-
mostrat palesament, no varen assal-
tar EL BE NEGRE, pocs són els que
ignoren, i menys els que ho igno-
raran aviat, que varen assaltar la
Cinaes.

Els fets, per no allargar-los, per-
què són certs, varen anar de la se-
güent manera:

El cèlebre Miquel Josep, Secre-
tari interinament perpetu del Co-
mitè del Cinema de la Generalitat,
solicita per les Joventuts d'Esquer-
ra i acompanyat, es clar, del seu
operador, anà a filmar el torneig
a l'antiga usança dels escamots a
l'Estadi.

PUBLI
CINEMA

Passeig de Gràcia, núm. 57
Telèfon núm. 79681

Sessió contínua de 3 a 8
i mitja i de 10 a 12

Localitat única:
scient i pesseta

Noticiaris Reportatges
i Documentals "FOX"

Encara més no i més rodó.

Què fer aleshores? Havia de que-
dar inèdita aquella obra mestra del
nostre Cecil B. de Mille, aquelles
escenes de circ romà que presen-
ciaven les nenes de la Casa de Ca-
ritat, aquella mena de Signo de la
Cruz laic?

No, a la Cinaes hi ha un espe-
rit burleta que no ho va voler per-
metre i fou cedida la sala de pro-
jeccions del soterrani a Miquel Jo-
sep i el seu operador i als esca-
mots.

La sala es va omplir. Hi assis-
tiren els senyors Badia, Melcior
Font i una vintena més de perso-
nes. Però, com que no tots arri-
baren a l'hora, i tots tenien unes
grans ganes de veure's en cinta, el
film passà i repassà perquè el veie-
sin tots des del periscopi quatre o
cinc vegades.

Agradà molt als interessats; tant,
que es mobilitzaren totes les in-
fluències perquè fós estrenat.

I, l'esperit burleta de la Cinaes
actuant novament, aconseguí el que
es proposava. El film fou estrenat
primer al Pathé Palace, i per poc
es queden sense butaques, i els es-
pectadors invadiren les oficines pro-
testant de que és fés política.

Calgué retirar el film i fou portat
a l'«Excelsior». Allí es projectà d'una
manera quasi clandestina. Només el
xiularen.

UN TREBALL FI

Aquest film és, encara que no
ho sembli, el primer d'una sèrie
que es proposa realitzar el Comitè
del Cinema i que sembla que aviat
serà un fet. Es tracta de fer films,
no de cinema educatiu, sinó de pro-
paganda electoral.

Ara, que si tota té l'èxit del
film de l'Estadi, ens sembla que
ja aniran bé.

Però, mentrestant, el secretari
Miquel Josep i Perpetuu filmarà i
justificarà el sou.

Si la cosa no anés bé, l'Esquerra,
com va fer a l'Estadi, podria do-

LES ESTRENES

Quin és el secret de Susanna en
Susanna tiene un secreto? Doncs,
nada menys que diria La Huma-
nitat, que és sonàmbula i una nit
es fica a la cambra d'un senyor
que, per sort, resulta ésser un fresc.
Però ell no li vol dir si ho és o
no ho és, i ella està desesperada
perquè no sap si ho és encara o
ja no ho és.

Per aquest argument les mares
de família comprendran que es
tracta d'un vodevil, i qualsevol
senyora casada de nou, que es tracta
d'una ximpleria. Ves que no sa-
ber-ho!

Al Capitol fan un film que cada
dia omple i que es diu El Marido
de la Amazona. Si en Santpere
l'anés a veure cada dia hi apre-
ndria també una mica cada dia.

Mireu si és bo, que els savissos
diuen que és dolent.

EL BE...RNAT
METGE

En Joan Estelrich, en renúncia
de totes les pompes i vanitats d'a-
quest món miserable, està escri-
uint actualment un catecisme com-
parat amb el qual ni el Ripalda,
ni el Claret, ni l'Arcos, ni el Ca-
tala, valdran res absolutament.

A conseqüència d'això, hom pen-
sa convertir la Fundació Bernat
Metge en una editorial de llibres
de devoció, sota l'alta inspecció,
quan rebí les ordres, del nostre
simpatíssim promotor cultural, que
no serà perdut per a tothom.

L'Agustinet Escasans ha des-
cobert les millors qualitats del
món en l'escriptor de les «Me-
mòries d'un Llit de Matrimoni».

Amb aquest pas, no dubtem de
veure'l inclòit entre les glòries
de les nostres lletres en Jordi Ca-
nigó. Qui l'ha vist i el veu, el
nostre intel·lectual pur!

El poeta Perearnau està escri-
uint un formidable poema que
ha d'eclipsar totes les gran epi-
ques de l'antiguitat i dels temps
moderns; el seu tema serà una
espitual imitació de l'aventura
dels argonautes; el vellonet d'or,
però, substituït per un pa de
barra inacabable, etern, del qual
hom pot tallar-ne llesques indefi-
nidament.

En vista de les coses que han
tirat contra la novella els dis-
tingits crítics Josep Pla i Manuel
Brunet, han decidit retirar-se a
un convent en Miquel Llor, en
Prudenci Bertrana, en Pere Co-
romines, en Joaquim Ruyra, en Jo-
sep Maria de Sagarra, en Puig i
Ferrer i deu o dotze novel·listes
més, per dedicar-se a la confecció
de castells i coves, ara que sem-
bla que es posa molt de moda
l'anar a collir bolets.

En reunir-se per tal de prendre
acords sobre la qüestió, la primera
providència que ha pres ha estat
la més absoluta i humiliada re-
tractació de tota la seva banal i
miserable obra anterior, per fer
més ferma la qual, procediran a
la crema de tots els exemplars que
els resten de llurs novel·les.

LA DAME DE
CHEZ MAXIM'S

DIRECCIÓ:
A. KORDA

INTERPRETACIÓ:
FLORELLE

DISTRIBUCIÓ:
ART-FILM

TIVOLI

Un film que el re-
juvenirà 30 anys

Al Capitol fan un film que cada
dia omple i que es diu El Marido
de la Amazona. Si en Santpere
l'anés a veure cada dia hi apre-
ndria també una mica cada dia.

Mireu si és bo, que els savissos
diuen que és dolent.

EL BE...RNAT
METGE

En Joan Estelrich, en renúncia
de totes les pompes i vanitats d'a-
quest món miserable, està escri-
uint actualment un catecisme com-
parat amb el qual ni el Ripalda,
ni el Claret, ni l'Arcos, ni el Ca-
tala, valdran res absolutament.

A conseqüència d'això, hom pen-
sa convertir la Fundació Bernat
Metge en una editorial de llibres
de devoció, sota l'alta inspecció,
quan rebí les ordres, del nostre
simpatíssim promotor cultural, que
no serà perdut per a tothom.

L'Agustinet Escasans ha des-
cobert les millors qualitats del
món en l'escriptor de les «Me-
mòries d'un Llit de Matrimoni».

Amb aquest pas, no dubtem de
veure'l inclòit entre les glòries
de les nostres lletres en Jordi Ca-
nigó. Qui l'ha vist i el veu, el
nostre intel·lectual pur!

El poeta Perearnau està escri-
uint un formidable poema que
ha d'eclipsar totes les gran epi-
ques de l'antiguitat i dels temps
moderns; el seu tema serà una
espitual imitació de l'aventura
dels argonautes; el vellonet d'or,
però, substituït per un pa de
barra inacabable, etern, del qual
hom pot tallar-ne llesques indefi-
nidament.

En vista de les coses que han
tirat contra la novella els dis-
tingits crítics Josep Pla i Manuel
Brunet, han decidit retirar-se a
un convent en Miquel Llor, en
Prudenci Bertrana, en Pere Co-
romines, en Joaquim Ruyra, en Jo-
sep Maria de Sagarra, en Puig i
Ferrer i deu o dotze novel·listes
més, per dedicar-se a la confecció
de castells i coves, ara que sem-
bla que es posa molt de moda
l'anar a collir bolets.

En reunir-se per tal de prendre
acords sobre la qüestió, la primera
providència que ha pres ha estat
la més absoluta i humiliada re-
tractació de tota la seva banal i
miserable obra anterior, per fer
més ferma la qual, procediran a
la crema de tots els exemplars que
els resten de llurs novel·les.

FEIXISME, SÍ;
FEIXISME, NO

Amb aquest mateix títol, a la
«Croniquilla» de Ahora, de Ma-
drid, explicaven una anècdota del
miting que Miquel Maura donà a
Burgos el mateix diumenge que
a l'Estadi de Barcelona es celebra-
ven els Jocs Olímpics Infantils de
l'Esquerra Republicana de Cata-
lunya.

La «Croniquilla» feia així:

«Miquel Maura dijo en el co-
micio de Burgos el domingo:
—Si en España hubiera alguien
capaz de hacer que salieran a la
calle mil españoles con camisas
del mismo color, me dejaría cor-
tar la cabeza.

A la salida del mitin se le acer-
có un periodista, diciéndole:
—Si los hombres de izquierda
fuéramos crueles, ahora mismo le
decapitaríamos con su audiencia.

—Hombre, por qué? — pregun-
tó don Miguel muy sorprendido.

—Porque hace exactamente cinco
horas han desfilado por las calles
de Barcelona diez mil camisas ver-
des...»

Sembla que per si aquesta auto-
sentència s'hagués hagut de complir,
l'Esquerra Republicana de
Catalunya tenia preparat un doble
de l'enterrament que han fet a
València a les despulles de Blasco
Ibáñez.

Una ovella perpetuament
esgarriada

El refilar amb l'ocarina a honor
del que dona les garrofes, és cosa
que està, relativament, a l'abast
de tothom; tot és qüestió d'agrai-
ment i de saber trobar-hi l'embo-
cadura.

El que es veu que és més difícil
és engiponar les coses amb dis-
cerniment i sentit comú.

La Humanitat, cada diumenge,
publica un suplement. Un suple-
ment, no cal dir, interessantíssim
com tot el que fa el nostre pundo-
nors col·lega. Això no solís ho
diem nosaltres sinó que també ho
sap la direcció de l'esmentat dia-
ri. I és per això que avisa els seus
compradors que exigeixin amb el
diari el suplement que hi corres-
pon.

Però aquests avis — ai las! —
en comptes d'ésser inserit en el
número que li toca, per tal que el
comprador pugui exigir el degut
suplement, cada diumenge, des de
que surt el diari, ve imprès en el
suplement, on figura en una jo-
liua «manchette», requadrada en
vermell, al costat de la capçalera.

Així és que La Humanitat reco-
mana a aquell que ja té a les seves
mans el suplement, que l'exigeixi,
mentre que aquell a les mans del
qual ha arribat el diari net i pe-
lat, sense suplement, ningu l'ad-
verteix del frau de què és víctima.

Misteris del periodisme d'al-
tura!

EL PRIMER FILM ESPECTACULAR DE LA PANTALLA SONORA

EL
SIGNO
DE LA
CRUZ

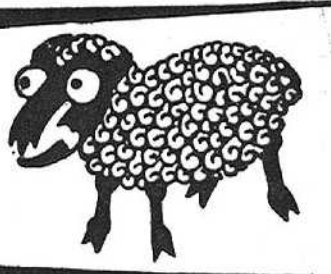
FREDERICK MARCH
ELISSA LANDI
CLAUDETTE COLBERT
CHARLES LAUGHTON

10.000 INTERPRETES A LAS ORDENES DE CECIL B. DE MILLE

COLISEUM

Gran èxit diari del
primer film espectacular
de la pantalla sonora.

Aquest film
PARAMOUNT
no es projectarà en cap
altre cinema de Barce-
lona fins l'any pròxim



FÉMINA

Dissabte, 4 novembre
INAUGURACIÓ

La viuda
Romántica

El més gran èxit de
CATALINA BÀRCENA

PRODUCCIÓ "FOX"

ELS PERILLS DEL CINEMA

Tots els que fan pel·lícules es fe-
reixen.

Quan filmava Odio, va rebre
Maria Fernanda Ladrón de Gueva-
ra; ara En Flea fent Miquelón.

Sembla que en Pich es ferirà
quan veurà El Canto del Ruiseñor.

ALERTA!

Juan de Landa ha començat de
filmar Se ha fugado un preso.

Aneu amb compte, que aquest
pres és Landa en persona!

M SPENCER
O TRACY
L BETTE
T DAVIS

20.000 AÑOS
EN SING SING

SEGÚN LA OBRA DEL ALCAIDE LEWIS E. LAWES

Grandios film de WARNER BROS - FIRST NATIONAL



EL TUSSO NEGRE per a l'escamot Forcades

A la natural confusió de tots els períodes electorals, en la qual tot hom lluita aferrissadament, desesperadament per posar-se en primer terme i sortir de les urnes, aquesta vegada s'hi ha complicat la lluita tumultuària, el cop de colze en quadrilla, per conquistar la més alta distinció del país, el resplendent Tussó Negre, sense el qual cap home polític no es pot considerar definitivament llançat.

Així, si en tots temps el guanyador ha d'ésser tingut per home de valer, què no direm en els actuals que tothom aspira a lluir el pit, per presentar-se als electors, aquest collar, garantia de les més belles gestes? I qui el pot ostentar avui amb un orgull més legítim que Alexandre Forcades? Alexandre com Don Alexandre ja seria aquest un mèrit si no en tingués d'altres. Però en té d'altres. Membre de les Joventuts d'Esquerra sense ésser jove, a menys de morir-se, que se n'és fins als cinquanta — encara jove —, com que no li ho desitgem, es, amb tot, prou enèrgic per ésser escamot i fer-se retratar, no entre els escamots que marcialment desfilen per l'Estadi, sinó entre la presidència que s'ho contemplava. La seva personalitat és tan forta que, no tinguent-ne prou amb una n'ha de tenir dues, una d'autèntica, el Forcades hirsutus Linnei, que es trobava a l'Estadi; i una de falsa, el Forcades rasuratus, que assaltava la Nàgasa; tan forta, que l'una podria barallar-se per negar l'existència de l'altra, però tan prudent, que lluny de barallar-se amb l'altra, que s'hi hauria pogut tornar, ho feia amb els periodistes amb els quals hi tenia més pràctica, i a l'exemplar que de temps tenia a la seva col·lecció; En Joan Tomàs, cobrat a la Generalitat, n'hi afegeix dos més, En Xicota al Parlament i En Costa i Déu a la Generalitat també.

Funcionari periodista i escamot a la vegada, agraïx, no com a escamot, que és l'ofici d'agredir, sinó com a periodista en el lloc on és funcionari, i com a periodista allà on no és funcionari ni periodista. Redactor successiu de L'Opinió, de La Humanitat i de la Ràdio Barcelona, no és ni redactor de L'Opinió, ni de La Humanitat, ni de la Ràdio, tot i conservant-ne privilegis, però sense respectar-ne cap dels deures.

Es per aquestes poderoses raons i mèrits que, a la insígnia de la barba sense afaitar, que li acusa bravamant la mandíbula, hem d'afegir la més alta condecoració del benegisme militant.

Mercat d'ocasions

Compra - Venda - Canvi de mobles i tota classe d'objectes
TOT D'OCASIÓ
Corts, 414 - Telèfon 30422



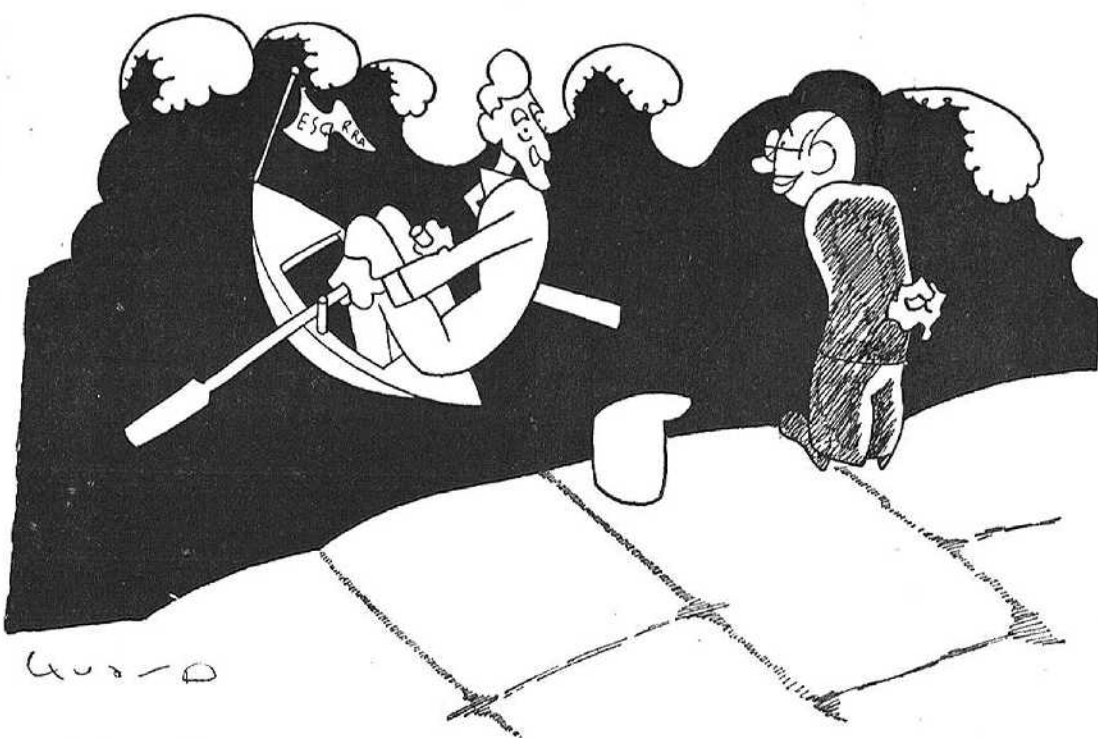
80 ANYS I SENSE XACRES

Ha combatut el seu artrisme, causa de l'arteriosclerosi, amb el CEREBRINO MANDRI que dissol l'àcid úric de la sang combatent així el dolor reuma. Cura els dolors nerviosos, migrames, neuràlgies (facials, intercostals, lumbago, ciàtica, etc.), el dolor reumàtic articular (agut i crònic).

• Les senyores saben que CEREBRINO MANDRI les preserva de llurs molèsties.

Recordeu sempre! que contra el dolor, tenim el millor remei. Producte nacional de fama mundial, eficaç i inofensiu.

**CEREBRINO
MANDRI**



—Què: no vols venir?
—No. No tinc ganes d'embarcar-me.

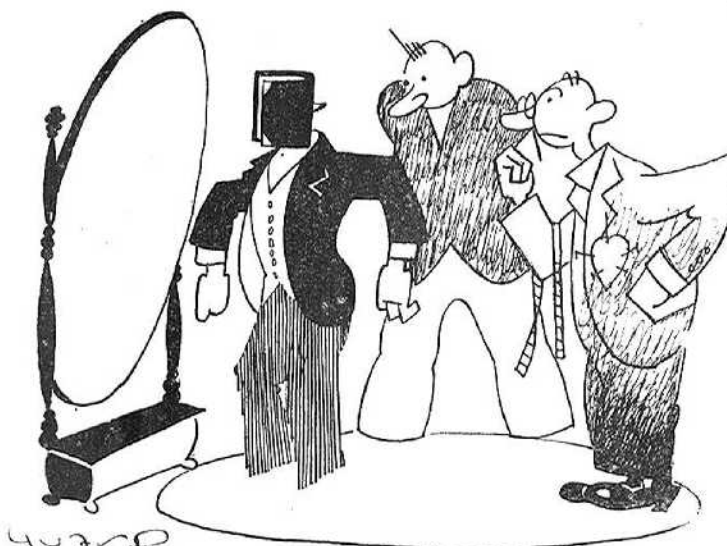
A GIRONA

La solemne conversió de l'Estelric

Joan Estelrich, davant dels projectes que ha fet la Lliga respecte a la recatolització i la remoralització del país en companyia de les amazones de Cristo Rey d'en Gil Robles i de la colla de Sant Muç, un cop hagi assolit el gran triomf electoral a que aspira, ha cregut convenient abjurar els errors del paganismisme que practica i ha practicat sempre acompanyat d'aquells cantamàntans d'en Bernat Metge i altres castigadors de la Mía Laietana trenta; i per aquest acte de la seva conversió, Estelrich ha triat la Seu de Girona. Davant de les relíquies de Sant Carlemany i després de veure durant una nit seguida als peus de la tomba de sant Narcís, uns escapularis que per l'acte de la seva conversió li han brodat les senyores Pi de la Serra i vidua Verdader, el pagà

Estelrich ha jurat damunt els sants Evangelis, que d'aquí endavant no es permetria altres rellicades que les que es permet el senyor Duran i Ventosa. Estelrich, completament vestit de blanc, ha produït un gran efecte, entre la millor societat gironina. Els germans Riera han telefonat al senyor Pellicena, que després d'aquest acte, el triomf de la Lliga en la circumscipcio de Girona són faves comptades.

Després de l'acte religiós, el senyor bisbe, acompanyat del capítol, ha convidat al neofit Estelrich a un xocolata d'honor. Estelrich, per dir adéu definitivament a la seva vida passada, s'ha permès cantar als digníssims eclesiàstics alguna tantum ergo del seu nou repertori.



LLIBRES A MIDA

—El trobo una mica curt.
—Això rai; m'ha sobrat molta tela.

Tot un programa

Ja fa un quan temps, un diari va fer la següent pregunta als candidats de l'Esquerra al nostre Parlament:

—Quina creieu que hauria d'ésser la primera tasca a emprendre pel Parlament català?

El diputat senyor Coldeforns diuen que va respondre:

—Fulminar a cada moment amb un llamp, la reacció!

I qui no cregui que aquesta resposta és l'autèntica, que ho preguntí a la redacció de L'Opinió.

La Fàbrica d'Impermeables de Pacareu i Serinà S. en C.

Balmes, 18 (xamfrà Corts)

recorda que tots els dies són bons per tal d'adquirir impermeables.

No cal esperar els dies de pluja, puix que adquiriu a temps, podreu escollir al vostre gust l'impermeable que més us agradi.

Els viatges del President

El viatge del senyor Macià a València fou més triomfal, segons el Full Oficial del Dilluns, que el de les despulles de Blasco-Ibáñez, amb les quals coincidí el President de la Generalitat de Catalunya. El senyor Macià, però, sabé correspondre com no varen saber-ho fer les despulles, ja que, segons el Full:

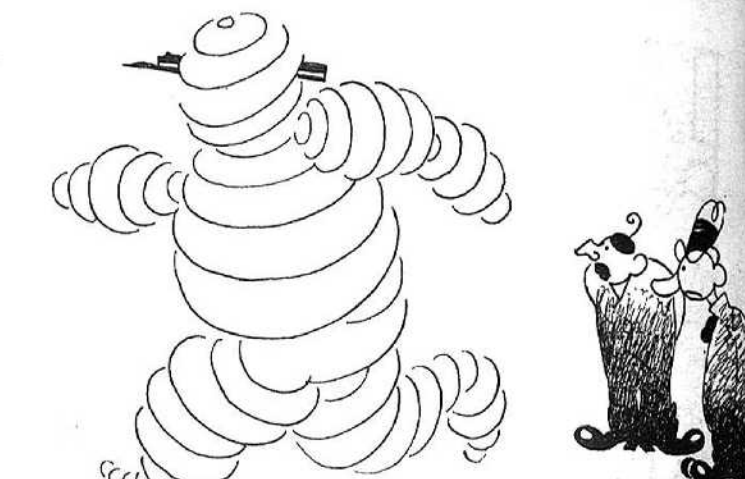
El President de la Generalitat féu baixar la carrosseria del seu cotxe i dempeus saludà la multitud.

Ja era hora, ja, perquè fins ara era sempre la pobra multitud que havia de posar-se dempeus.

Un cop fet el viatge a València, el senyor Macià en farà d'altres, segons anuncia el Full. Així, per exemple:

Dimarts sortirà en cotxe i s'adreçarà a Reus, atenent indicacions d'elements d'aquella població, on li serà tributada una gran rebuda.

Si això no és organització, que vingui la Lliga i ho digui!



PRECAUCIO

—On va aquesta mena d'home?
—Es un periodista.



Economia...

i qualitat immillorables
obtdreus servint-vos
per a les vostres ulleres
i cristalls de

ÒPTICA SELLÉS

Carrer de Fontanella, 4

FOTOGRAFIA - RELLOTGERIA
PLOMES ESTILOGRÀFIQUES

Ulleres esgarriades

VINT ANYS DESPRES

En tornar d'un viatge a l'estranger el tècnic d'urbanisme de l'Ajuntament, senyor Guillem Busquets i Mantravers, va redactar una memòria. En ella, després d'explicar les coses que ha vist, i trobar-les bones, diu:

«En tornar, Barcelona s'ofereix força més escaient que vint anys ençà.»

Bu! Ara compremem perquè anem tan malament, si els tècnics de l'Ajuntament fan viatges de vint anys!

QUINES COSOTES DE DIR!

La Veu de dimecres passat al matí publicava la informació dels fets de la Universitat madrilenya i deia, parlant dels aldarulls:

«...uns estudiants es delectaven amb uns guàrdies.»

Ad això no passaria, perquè el senyor Selves vetlla per la moral.

UNA RECEPCIO UNA MICA LLARGA

De La Publicitat del 27 d'octubre:

«La recepció d'obres tindrà lloc al mateix local de l'Exposició (soterranis de l'estació dels Ferrocarrils Catalans) del 4 al 99 de desembre, inclusivament.»

A veure quan acabarà aquest any!

NO ERA UN INSULT O HO ES ARA?

La Noche de divendres passat, a la secció titulada «Los que viajan», publicava la següent notícia:

«Procedentes de Port-Bou llegíron esta mañana a Barcelona una comisión integrada por 28 individuos, entre ellos la viuda de Vicente Blasco Ibáñez, los cuales regresaban del acto de recepción de los restos del insigne novelista.»

Ara potser resultarà que allò d'individus que ens deia La Humanitat era una cosa molt fina.

Casa dels Purés

ALIMENTS DE REGIM
FARINES, LLEGUMS I
PURÉS DE TOTES MENES
TOT GARANTITZAT

Passatge Madoz, 4 - Tel. 17063
entre carrer Fiveller i Plaça Francesc Macià

Deu els cria...

Encara en la memòria dels nostres lectors, està ben fresc el record de les brillants campanyes que l'Aymami dedicà als regidors de l'Esquerra, des dels periòdics que li deixaven manifestar per les seves columnes.

Ara diuen que l'Esquerra el presentarà per regidor. Mira què tal!

Uix! que ve en Forcades!

L'aferrissat Forcades, es veu que per tot arreu té bons amics. Aquests dies han arribat a les redaccions dels diaris i a les Associacions de premsa gran nombre de dades biogràfiques de l'incontinent escamot, de les quals no en reproduïrem més que aquesta. Les altres les guardarem en cartera.

Una societat de Sant Martí, fa un quant temps va celebrar una assemblea general de socis. El violent Forcades durant tota la reunió increpà i insultà repetidament la Presidència. Acabada la reunió el senyor Casas Sala, que presidia, obtingué, amb uns senzills exercicis gimnàstics, que una barba negra esdevingués ràpidament morada.

Possiblement impressionat per aquell record, el violent escamot volgué provar si amb els senyors Xicota i Costa i Déu (Costa fou la víctima propiciatòria del dia següent), canviava la seva estrella. No va reïr. Que es faci frare! Amb la barba un xic més cuidada, en tindrà tot l'aire! Perquè el que és diputat...

Les malalties i llur convalescència

Les malalties deixen a la darrera feblesa i anèmia; l'organisme ha emprat per vèncer la malaltia, totes les seves reserves, i el cos roman mancat de defensa. Si no s'ajuda l'organisme amb un reconstituent enèrgic, la convalescència és llarga i penosa; per això recomanem els metges el Fostoglicol-Kola Domènec, el qual produeix una tonificació tan ràpida que es nota abans d'acabar el primer flascó. Venda en farmàcies i Laboratori Domènec: Rda. S. Pau, 71.

G. ALOMAR VIES URINÀRIES

Curació més ràpida mitjançant el seu aparell elèctric - Balmes, 4
G. econòmica 5 ptes. de 2 a 3 i de 3 a 8. Fest. de 10 a 12

Bar Fontanella RESTAURANT

FONTANELLA, 17

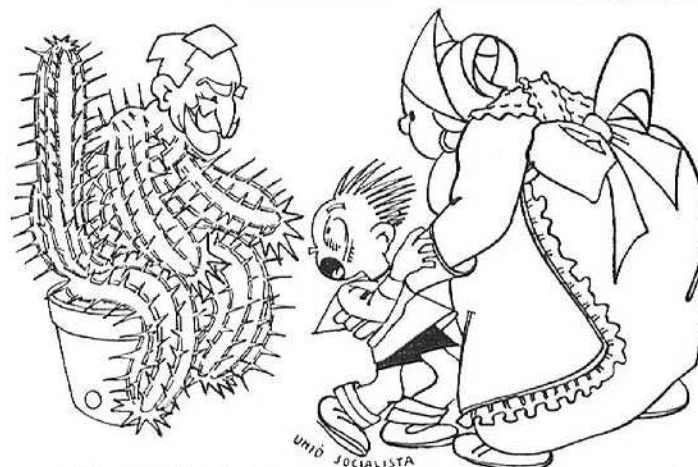
Coberts a 3'50 - Abonaments econòmics

MOBLES I MATALASSOS

a termini i sense fiador

SOLIDESA - QUALITAT - ECONOMIA

18, Carrer Santa Anna, 18



—Deixeu-me'l tenir als braços.
—Vés, fill meu, vés; tu mateix.

CHEVROLET

TURISME



CAMIONS

CONCESSIONARIS A BARCELONA

"Automóviles, S. A." - Còrsega, 302